

Haber verilen saldırılar

Hayatının son otuz beş senesini “eşedd-i zulüm ve istibdat” altında geçiren Bediüzzaman Said Nursî, aynı zamanda daimî bir tarassut ile takip ediliyordu.

Sürgünler, hapisler, mahkemeler, zehirlenmeler ve türlü imha plânları birbirini takip etti.

Ancak, onu yine de öldüremediler. Zira, inayet ve hıfz-ı ilâhî altındaydı.

Aralıksız şekilde sürdürülen baskıcı takip ve taarruzlu saldırılar, sadece onun ve talebelerinin hayatıyla sınırlı değildi. Eserleri olan Nur Külliyyatı hakkında da pekçok dâvâ açıldı. Beraat kararlarına rağmen, mahkemeden mahkemeye sevk edildi.

Bütün bu zulümlü baskı ve tazyikler, gizli din düşmanlarının planlarıyla yapıldı. Said Nursî’ye, dine bağlılığı sebebiyle bunca işkence çektirildi.

Hz. Bediüzzaman, bazı mektuplarında “doğrudan saldırı ve alenî taarruz” şeklinde cereyan eden bu sürecin bir gün biteceğini şu sözlerle haber veriyor: “Risâle-i Nur’a, daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez; daha kimseyi o bahaneyle inandıramazlar.”

Aynen öyle oldu... Gün geldi, ihbarcılık bitti. Mahkemeler sona erdi. Devlet kuvvetiyle yıldırma, sindirme politikaları nihayet buldu.

Bu doğrudan ve açıktan müdahale yöntemi, bir bakıma iflâs etti.

Ne var ki, sıkıntı yine de bitmedi. Sinsî düşmanlık, münafıkane saldırı çabaları devam etti. Ancak, bu kez hem cephe, hem de taktik değiştirilerek saldırı yapıldı ve yapılıyor.

Ne acıptır ki, Kur’ân’ın projektörüyle istikbâle bakan Üstad Bediüzzaman, bu yeni saldırı plânından da bizleri haberdar ediyor.

Münafıkların, “doğrudan saldırı” safhasından sonra eserleri ve talebeleriyle uğraşmaktan vazgeçmeyecekleri ve bir zaman sonra bu kez bazı dindarları kullanarak “dolaylı saldırı” taktiğini devreye sokarak taarruza devam edeceklerini, aynı mektupta şu sözleriyle haber veriyor: “...Fakat, (münafıklar) cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid’a taraftarı veya enaniyetli sofi meşreplileri bazı kurnazlıklarla Risâle-i Nur’a karşı—iki sene evvel (1940’lı yıllar) İstanbul’da (İhtiyar Hoca) ve Denizli civarında (Ş. Süleyman) olduğu gibi—istimal etmek ve Risâle-i Nur’a ve şakirtlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalıyorlar. İnşallah muvaffak olamazlar.”

(Bu ifadeler için bkz: 1994 baskısı Tarihçe-i Hayat, s. 427; Emirdağ Lâhikası, s. 90 ve 110; Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 189.)

Demek ki, neymiş: Münafıklar boş durmayacak. Risâle-i Nur'la ve şâkirtleriyle uğraşmaktan vazgeçmeyecekler. Üstelik, cepheyi değiştirip din perdesi altında hücûma geçecekler. Ve, kategorik olarak da şu üç gruba giren dindar şahısları tepe tepe kullanacaklar:

- 1) Bazı safdil hocalar.
- 2) Bid'a taraftarı hocalar.
- 3) Enaniyetli sofi-meşrepliler.

1940'lı yıllar için örnekleri zikredilen bu kategorideki saldırıların ileride artacağını haber veren Üstad Bediüzzaman, bu gibi durumlar karşısında takınılması gereken tavrın nasıl olması gerektiğini de, aynı mektuplarda ders veriyor.

Bilhassa son zamanlarda ayyuka çıkan ve şiddetini giderek arttıran bu "din perdesi" altındaki tenkitli taarruzlar karşısında, söz konusu derslere olan ihtiyaç da elbette ki ziyadeleşiyor.

İşte, o müessir derslerden birinde, aynen şunları ifade ediyor, Hz. Bediüzzaman: "Risâle-i Nur şakirtleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve imansa, dost olsunlar, 'Biz size ilişmiyoruz. Siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz' deyip yatıştırınsınlar." (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 189.)

Müfterinin iftirası delil sayılır mı?

Yukarıdaki derse tam muvafık ve prensiplere mutabık düşecek bir misâlle nihayet verelim.

Bir müfteri tarafından, Üstad Bediüzzaman'a şöyle bir iftira atıldı. Güyâ Bediüzzaman demiş ki: "Bizimle savaşmış olsa bile, Hıristiyanların ölmüşleri şehit hükmündedir."

Münafıklar ise, hiç aslı astarı olmayan bu söze "Çanakkale'de, Gelibolu'da, Anzak Koyu'nda bize saldıran düşmanlar"ı da ekleyerek, bazı safdillerin, bazı şöhretli ve enaniyetli hocaların önüne servis yaptılar.

Enâniyet-i ilmiye sahibi olan bu şahıslar da, nice teessüfler olsun ki, konuyu hiç araştırmadan ve tahkik gereğini dahi duymadan Risâle-i Nur'a, müellifine ve talebelerine yönelik şiddetli tenkit ve taarruzlarda bulunmaya başladılar.

Yani, bir müfterinin iftirasını delil sayarak hücumla geçtiler.

Ne tuhaf, ne acip değil mi?

Peki, böyle bir durumda ne yapılmalı?

Evvelâ, "mukabele-i bilmisil" yapılmamalı. Yapılırsa, bundan mutlaka münafıklar ve gizli din düşmanları istifade eder. Tarafları birbirine kırdırma cihetine gider... Buna ise, asla izin verilmiyor.

O halde, yapılacak şey şudur: Tam ihtiyat, i'tidâl ve teyakkuz halinde bulunmak. Kaynak göstermek sûretiyle, meseleleri ilmen, fikren izah etmek. Delilli konuşmak ve hakaret etmemek. Gerilimi yumuşatmaya, tansiyonu düşürmeye, hiddetlenmeleri yatıştırmaya gayret etmek. Kışkırtılan hocaları da düşman değil, Risâle-i Nur'a dost çizgisine çekmeye çalışmakla, müfsitlerin ümidini kırmak ve heveslerini kursaklarında hapsetmek.

Risâle-i Nur dairesi ve prensipleri dahilinde, başka bir yolla mukabele etmeye izin, ruhsat yoktur. Nur Talebelerinin asıl düşmanı—aldanmış olsa bile—din-imân sahipleri değil, dinsizlik vâdisinde, imânsızlık bataklığında at koşturan dalâlet ehlidir.

Hedeften sapmamak ve hedefi saptırmamak için, âzamî dikkat ve hassasiyet gösterilmesi gereken son derece tehlikeli bir vetireden geçiyoruz.

